

Toe was geluk . . .

Nou de klok weer trug gezet is en 't buite zachiesaan gao veraandere, kruip de kou weer stillechies naederbij. Gistere hè me weer voor 't eerst Giesser Wildermannechies gegete, lekker rôôd gestoofd. D'n eerste appeltaort is ok al weer gebakke, mmmmm! 't Hêêle huis was deurtrokke van kenêel, appel- en peregeure, héérlijk! Dan komme d'r vantzellef weer beelde op m'n netvlies van vroeger, toe 'k nog klaain was. Donderdas wazze me aaltijd bij Opoes, want dan gonge moeder en vaoder huis-t'r-om-op mè peterolie langs de deure. Een hêêle zwaeren dag was dat, stoep op, stoep af, d'n dijk langs. Toe 'k een jaer of elf was, mos 'k op dien dag nae schooltijd ok aaltijd mee om te hellepe. Dà viel lang nie aaltijd mee, vemaal mè slecht weer. Regenpakke bestinge in die tijd nò nie. Bovendien wazze de busse met olie aareg zwaer. Trouwes, ok mè waarem weer was 't gêên pretjie, hoor. Je mos ok goed op de centjies lette, zôôdoende leerde ik al vroeg mè geld omgaon. Mensekennis kreeg ie zôô al speulendeweg, omdà je al jong aan d'n bak mos. As ie daer nou nog aan trug denkt . . .

Appeltjies drôôge

Nae 't waarek atte me bij Opoes. Ze was al jong weduwe. Achter heur klaaine huisie stinge hêel ouwe appel- en perebôome, wel een bietjie scheef gezakt, mor ze droege veul vruchte. Klaaine appeltjies wazzen 't, mè rôôje wangchies en veul wurremsteke. 't Was een hêel waarek om een pan vol mè moes te krijge, bedenk ik me nou. In 't naejaer drôôgde ze zellef ok appeltjies in d'n ove. Soms hielep 'k heur d'r mee. Aal die parties van de appeltjies mos ie aanrijge aan 'n ketoene draed. Ze roke aareg lekker as ze drôôg wazze. Ze gonge in een blikke trommel en zô af en toe kreeg ie dan is een handjie gedrôôgde appeltjies. Tsjongejonge, wat smaokte dat meraokels lekker. Gewoonweg een heerlijke traktaosie, echt waer! 'k Ziet 't zôô weer voor me . . .

Appelmoes en peerties

Elleke keer mogge me zegge wà me de volgende week graeg zouwe wille ete. Nou, dat was stêêvast appelmoes, én stoofpeerties, én een ballechie gehak. Och, azze me dan moe en koud binne kwamme . . . die lucht en die geur van kenêel . . . Aalles sting dan op 't fernuis te pruttele. Dan gonge me in de luie stoel met onze kouwe voete tege d'n buik van 't fernuis aan zitte. Daernaest sting een ovaole gietijzeren bak mè turref en brikette. Omstebeurte mogge me een turref op 't vuur gooie en dan rook 't zôô lekker! Wat een heerlijke waaremte gaf dat. Gek hee, dat die dinge zôô dicht bij je blijve. Dà fijne gevoel vergeet jie je hêêle leve nie meer. Ondertusse was Opoe aan 't reddere mè taofel dekke en zôô. Ze droeg jaere zwarte klere, want ze was ommers in de rouw. Zôôwaer d'r slôôf (schort) was zwart mè klaaine witte blommechies. D'r grijze haer droeg ze in een hêel klaain knotjie. Lieve, lieve Opoe . . .

't Urregel

In de voorkaomer sting een urregel, daer moch 'k zôô nou en dan is op speule. D'r lag een boek op van Joh. De Heer. Mè rôôje blossies op m'n wange speulde ik, mè twêê vingers: Ik lag en sliep gerust, van 's Heeren trouw bewust . . . Onderwijl mos ie dan flink deurtroppe op de pedaole, want aandere kwam d'r netuurlijk gêên geluid uit. Die pedaole wazze beklêed mè rôôje zachte stof. Wà gek dà 'k dat inêens weer voor me ziet. Vreemd . . . nóit meer aan gedocht! Opoe kwam soms ok een paor daege bij ons logere, moeder gong d'r dan haole en dan zat ze achterop de fiets. (D'n Hopper en De Sjuttl hadde me toe nò nie.) In gedachte zie 'k ze nóg aankomme. Opoe met 'r zwarte mantel en dito hôôfdoek, met in de winter ok nog een grôôte aagegebraaiden sjaol om d'r

nek. 't Lekend aaltijd wel een bietjie fêest as ze bij ons was. Voor 't naer bed gaon vertelde ze ons verhaoltjes uit 'r blôôte hôôd, geweldig vonge me dat. In die vrêeselijke sturremnacht van d'n eerste febrewaori in 1953 was Opoe gelukkig bij ons. Oh, wat was ik blij dà ze nie allêen thuis was met die waotersnôôd ! As oudste van ons stel was 'k aaltijd aareg bezurregd om d'r. Kijk, dat zee je niet, belnêent, mor je doch zôôveuls te meer. Zô gong dà vroeger. Wat heerlijk dà 'k nog zukke goeie herinneringe heb aa m'n jeugd. Een hêel waarem gevoel geef dat van binne. Toe was geluk nog hêel gewoon! Soms kan 'k nog zôô aareg trug verlange naer die tijd . . . Trewijl 'k dut opschrijft, giert de wind om 't huis en d'r komme inêens nog veul meer dinge bove drijve . . .

Suntereklaos

Tegewoordig puile de winkels vanaf september al uit mè peperneute, taai-taai en gevulde spekelaos. Faailijk is 't toch van de zotte om daer zôô vroeg mee te beginne? Onwillekeurig denk 'k aan de Suntereklaostijd toe 'k nog klaain was, net nae d'n oorlog. Enkelde daege vóór 5 december mogge me van moeders de schoen of de klomp zette. As ie geluk had, zat 'r een (klaain) handjie peperneute in. Op d'n dag zellef sting d'r, as ie naer beneejene kwam, een grôôt suikerebêest op de keuketaofel. Ik mò bekenne dà 'k 't aailijk hêemel nie zôô lekker vong, mor de kleure wazze zôô mooi! Roze of geel of donkerbruin. Wekelang bewaorde ik dà bêest, want de goedhaailigman had 't toch ommers mor mooi bij mijn gebrocht! Jaot, ik glôôfde d'r haailig in! En ok al was Suntereklaos zellef ok aarem in die tijd, hij hê me nooit vergete!

Grôôt fêest

De daege vóór 't grôôte fêest wazze hêel aareg spannend. Op ons klaaine schooltjie was 't al weke van tevore een drukte van belang. D'n hêele buurt moch 't fêest meeviere, hêel uniek. Een tenêelspel hoorde d'r bij en aalle kaander van grôôt tot klaain hadde een rol in 't stuk. D'r wiere kostuums gemaakt deur de ouders, gêen moeite was te veul. De coulisse wazze mooie tekeninge, gemaakt deur de oudste jonges van de school. Wat hadde ze d'r best gedaen, d'r wazze soms echte kunstwaareke bij. 't Verhôngde de sfeer, ja met waainig eenvoudige dinge ken 't soms hêel gezellig weze. En dan was 't aaindelijk zôô wijd! In d'n donker lôôpend over d'n dijk naer school, hêel dicht tege moeders aan. Mè m'n broerties en zussie, óp naer 't GRÔÔTE FÊËST. Overaal liepe Zwarte Piete peperneute te strooie, best eng. Nog mor wà dichter bij mekaor blijve, want je weet ommers mor nooit! Dan, aaindelijk, HET grôôte mement. Sinterklaos kwam binne, hêel staotig, en moch op 't tenêel zitte, op een hôôge, versierde stoel. 'k Vergeet 't nóóit meer. De meester, sprak aaltijd hêel eerbiedig tege de Sint, dà kan 'k me nog goed herinnere. Suntereklaos bleef dan d'n hêelen aevend bij ons, en had aaltijd dà prachtige, grôôte boek bij 'm. Omstebeurte mos ie bij 'm komme en dan kreeg ie een echt kedoochie. Dampende poejerseklaod dronke me mè z'n aalle, mét een spekelaosie, en iederêen genoot op zijn of heur menier. Dan kwam 't mement van "Dag Sinterklaasje", mè z'n aalle zonge me hum uit. Wat was dat jammer, je mos dan weer een hêel jaer wachte. Steeds meer verlang 'k nog wel is hêel aareg trug naer die tijd!

Rana

Op onze website www.historie-sliedrecht.nl is ok aander verêênigingsnieuws te vinge, zôas de stambôême van de families Mostert, Baotenburg en Brêêdveld. Kom ok 's 'n kijksie neme in ons clubgebouw 't Onderhuys (Kerkbuurt 243).